

Sygn. akt II CSK 375/14

POSTANOWIENIE

Dnia 2 grudnia 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Henryk Pietrkowski

w sprawie z wniosku M. K.
przy uczestnictwie T. K., X. Y., A. C., R. K., E. B. i H. K.
o dział spadku i zniesienie współwłasności,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 2 grudnia 2014 r.,
na skutek skargi kasacyjnej wnioskodawcy
od postanowienia Sądu Okręgowego w K.
z dnia 29 maja 2013 r., sygn. akt I [...] Ca [...],

**odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania
i zasądza od M. K. na rzecz E. B. kwotę 3.600 (trzy tysiące
sześćset) zł tytułem zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Skarga kasacyjna ukształtowana została w przepisach kodeksu postępowania cywilnego jako nadzwyczajny środek zaskarżenia, nakierowany na ochronę interesu publicznego przez zapewnienie rozwoju prawa i jednolitości wykładni oraz usunięcie z obrotu prawnego orzeczeń wydanych w postępowaniu dotkniętym nieważnością lub oczywiście wadliwych, nie zaś jako ogólnie dostępny środek zaskarżenia orzeczeń nie satysfakcjonujących stron. Koniecznej selekcji skarg pod kątem realizacji tego celu służy instytucja tzw. przedsądu, ustanowiona w art. 398⁹ k.p.c., w ramach której Sąd Najwyższy dokonuje wstępnej oceny sprawy przedstawionej mu ze skargą kasacyjną. Zakres przeprowadzanego badania jest ograniczony do kontroli, czy w sprawie ujawniły się przewidziane w art. 398⁹ § 1 pkt 1 - 4 k.p.c. okoliczności przemawiające za przyjęciem skargi do rozpoznania.

Pełnomocnik wnioskodawcy M. K. w skardze kasacyjnej wniesionej od postanowienia Sądu Okręgowego w K. z dnia 29 maja 2013 r. wniosek o przyjęcie jej do rozpoznania oparł na przesłance wskazanej w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.

W ocenie skarżącego skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona, ponieważ sąd odwoławczy niewłaściwie zastosował art. 214 § 1 k.c. w zw. z art. 1070 k.c. błędnie uznając, że uczestniczka postępowania E. B. spełnia ustawowe przesłanki konieczne do przyznania jej gospodarstwa rolnego. Zdaniem wnioskodawcy rozstrzygnięcie sądu było nieprawidłowe, ponieważ gospodarstwo rolne nie stanowi jej centrum życiowego, uczestniczka nie pracuje w nim, wydierżawia grunty wchodzące w skład gospodarstwa, a należące do niej łąki i lasy ulegają degradacji.

Skarżący wskazał także, że sąd naruszył art. 162 k.p.c. w zw. z art. 217 § 2 k.p.c. w zw. z art. 227 k.p.c., ponieważ nie przeprowadził ponownego dowodu z opinii biegłego rzeczoznawcy, mimo że poprzednia opinia biegłego została – w jego opinii – sporządzona wadliwie.

Oparcie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania na przesłance uregulowanej w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. wymaga wykazania niewątpliwej, widocznej na pierwszy rzut oka sprzeczności orzeczenia z przepisami prawa nie podlegającymi różnej wykładni (por. m. in.: postanowienie Sądu Najwyższego

z dnia 8 marca 2002 r., I PKN 341/01, OSNP 2004, nr 6, poz. 100; postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 10 stycznia 2003 r., V CZ 187/02, OSNC 2004, nr 3, poz. 49). Powołując się na oczywistą zasadność skargi kasacyjnej należy wykazać, że popełnione przy ferowaniu zaskarżonego orzeczenia uchybienia w zakresie stosowania prawa miały charakter kwalifikowany i nie podlegały różnym ocenom, były więc dostrzegalne w sposób oczywisty dla przeciętnego prawnika (por. m.in. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 12 grudnia 2000, V CKN 1780/00, OSNC 2001, nr 3, poz. 52, postanowienie Sądu Najwyższego z dnia z 22 marca 2001 r., V CZ 131/00, OSNC 2001, nr 10, poz. 156). Ponadto, skarżący powinien zawrzeć we wniosku wyodrębniony wywód prawny wskazujący w czym wyraża się „oczywistość” naruszenia prawa (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 5 września 2008 r., I CZ 64/08, nie publ.; postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 9 czerwca 2008 r., II UK 37/08, nie publ.; postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 19 grudnia 2001 r., IV CZ 200/01, nie publ.).

Skarżący nie wykazał, że Sąd drugiej instancji dopuścił się oczywistego naruszenia prawa w powyższym rozumieniu oraz że zaskarżone postanowienie jest oczywiście wadliwe. Sam zarzut naruszenia, nawet oczywistego, określonych przepisów prawa nie jest wystarczający, gdyż nie prowadzi wprost do oceny, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Mimo bowiem nawet oczywistego naruszenia prawa, orzeczenie może być prawidłowe (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 7 grudnia 2011 r., V CSK 113/11, nie publ.).

Należy podkreślić, że uzasadnienie wniosku oparte jest na polemice z dokonanymi w sprawie ustaleniami faktycznymi i oceną dowodów, co jest niedopuszczalne w postępowaniu kasacyjnym (art. 398³ § 3 k.p.c.). Jak wskazał Sąd Najwyższy w postanowieniu z dnia 10 stycznia 2002 r., II CKN 572/99, (nie publ.), kwestionowanie dokonanej przez sąd oceny dowodów nie może polegać jedynie na zaprezentowaniu własnych ustaleń stanu faktycznego, dokonanych na podstawie własnej, korzystnej dla skarżącego oceny materiału dowodowego.

Odnosząc się do drugiej z podniesionych przez skarżącego kwestii, należy stwierdzić, że jeżeli sąd nie dopatrzył się w opinii biegłego nieścisłości i luk uniemożliwiających stanowcze wyjaśnienie kwestii istotnej dla rozstrzygnięcia

sprawy, to nie ma potrzeby powoływania nowych biegłych sądowych. W niniejszej sprawie sąd uznał, że opinia jest rzetelna, przekonująca, kompletna, i należyście uzasadniona. Ocena sporządzonej przez biegłego opinii należy do sądu rozpoznającego sprawę (art. 233 § 1 k.p.c.) i nie mieści się w ramach kognicji Sądu Najwyższego w postępowaniu kasacyjnym (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 5 lutego 2014 r., IV CSK 125/13, nie publ.; postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 29 sierpnia 2013 r., I CSK 20/13, nie publ.; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 18 kwietnia 2013 r., III CSK 243/12, nie publ.).

Z przytoczonych względów należało odmówić przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ § 2 k.p.c.).

Na wniosek uczestniczki zawarty w odpowiedzi na skargę kasacyjną Sąd Najwyższy orzekł o kosztach postępowania kasacyjnego na podstawie art. 98 § 1 i 3 k.p.c., art. 108 § 1 k.p.c. w zw. z art. 391 § 1 k.p.c. i art. 398²¹ k.p.c. w zw. z art. 13 § 2 k.p.c. oraz § 6 pkt 7 w zw. z § 12 ust. 4 pkt 2 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz.U. z 2013 r., poz. 490).